

het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 1 - Januari 2018
Jaargang 139
maandblad

Het systeem van het snelrecht moet worden hersteld, zoals het bestond ten tijde van het voetbalkampioenschap EK 2000. Dat is de bedoeling van een wetsvoorstel van Kamerlid Sabien Lahaye-Battheu (Open Vld), die recent ook pleitte voor een ruimere en meer uniforme toepassing.

Uit cijfers, die ze opvroeg bij de minister van Justitie, blijkt immers dat er een daling is van de toepassing van het snelrecht: in zes jaar tijd (tussen 1 januari 2011 en 31 december 2016) werden er 14.346 verdachten gedagvaard via snelrecht, maar het aantal daalde van 2.943 in 2011 tot 2.464 in 2016 (-16%). Vooral bij het bestraffen van jongeren die rellen uitlokken,

zoals in Brussel, kan het snelrecht een uitweg bieden. "Zulke jongeren moet je inderdaad niet na twee jaar berechten, dat is nutteloos. Maar ook bij de afhandeling van 'kleine winkelcriminaliteit' kan snelrecht efficiënt zijn", aldus de volksvertegenwoordiger.

Lees blz. 1.

Inhoud VAN DE REDACTIE Eelt op zijn ziel / 2 | LVV-DEBAT Blockchain: hype of revolutie? / 3 | GESCHIEDENIS Annemie Neyts over "Kinderen van de collaboratie" / 4 | OPINIE Marino Keulen en de schrapping van de Verschaeve-straatnaam / 6 | SAMENLEVING Onbelast bijverdienen in het jeugdwerk / 7 | BUITENLAND Arme Turken / 8 | BOEK VAN DE MAAND Cathecismus van de universele moraal / 10 | ANALYSE Grenzen of hekken? / 12

Van de redactie
door Bert Cornelis

Eelt op zijn ziel

“Mensenrechten zijn geen burgerrechten. Iedereen wordt geboren met het onvervreemdbare recht op leven, dat is een universeel mensenrecht. Maar je wordt niet in Sudan geboren met het universele en onvervreemdbare recht op toegang tot een West-Europees sociaal zekerheidssysteem. Dat is een burgerrecht, dat je hebt omdat je toevallig geboren bent in die West-Europese natiestaat, maar dat ook verworven kan worden als je bepaalde procedures volgt en aan de voorwaarden voldoet.”

Dit citaat komt uit een opiniestuk van Bart De Wever (De Morgen, 24/1/2018). De N-VA-voorzitter geniet altijd het voordeel van de duidelijkheid. Voor het asiel- en migratiebeleid stelt hij het zwart-wit: ofwel zetten we onze grenzen wagenwijd open, ofwel plaatsen we een deftig slot op onze voordeur zodat wie binnen wil eerst moet bellen en toelating vragen om ons erf te betreden. Er is natuurlijk één grote stoorzender in deze voorstelling van zaken: de mens! Het gaat om een mens van vlees en bloed die aan je voordeur komt kloppen, omdat het buiten koud is, omdat hij geen dak boven zijn hoofd heeft en honger lijdt. Rationeel klopt de redenering van De Wever, maar de verontwaardiging van sommige burgers over deze in hun ogen kille benadering, is te begrijpen. Burgers die hun goed hart tonen en de vreemdeling binnenlaten en opvang bieden, mogen niet zomaar weggezet worden als behorende tot een linkse industrie van ngo's en sluwe advocaten die een aanval heeft ingezet op het regeringsbeleid.

Op de benadering van het migratieprobleem door De Wever valt op zich niet veel aan te merken. Hij verwoordt wat in het regeerakkoord door de andere partijen, de christendemocraten en de liberalen, is afgesproken. Maar wat het asiel- en migratiebeleid verziekt is de stijl van zijn staatssecretaris Theo Francken. Integriteit, afstand, terughoudendheid en inlevingsvermogen zijn wellicht niet de grootste kenmerken van 's mans karakter. Hij werkt als een rode lap op een stier en bij elke twitter- en facebookmelding na een repatriëring ontvlamt de arena. De manier waarop hij premier Michel schoffeerde is nooit gezien in de Wetstraat. Met de goedkeuring dan nog van zijn partijvoorzitter. We

vroegen ons af waarom hij zo nodig voor een foto poseerde met de ambassadeur van een Sudanese dictator die gezocht wordt door een oorlogstribunaal. Dat brengt toch niets bij aan het asielbeleid. Niet het beleid van de regering maar de verpersoonlijking van dat beleid is hét probleem.

De zwart-wit-benadering, uit politiek-strategische overwegingen, zal tot niets leiden. Enkel het uiteendrijven van de geesten. Met de nodige politieke ernst en bescheidenheid kan het migratiebeleid opnieuw op het goede spoor gebracht worden. Niet met wetten die goedmenende burgers criminaliseren, zoals het mogelijk maken van een huiszoekingsbevel om mensen zonder papieren op te sporen. Er is voldoende burgerzin aanwezig om te weten dat wie illegalen huisvest, een risico loopt. Maar een mens helpen die hulpeloos voor je deur staat, is in wetten niet te vatten. Gezond verstand kan dat wel.

“Wat het asiel- en migratiebeleid verziekt is de stijl van staatssecretaris Theo Francken.”

Migratie is een heel gevoelige materie. Je krijgt er “eelt van op je ziel” zo schreef Patrick Dewael enkele jaren geleden in een boek met zijn ervaringen op het departement asiel en migratie. Je verdringt de ellende, je wordt er immuun voor. Er zijn voor het migratieprobleem geen pak oplossingen. Als mensen naar België komen, kunnen ze asiel vragen; doen ze dat niet, dan zijn ze illegaal aanwezig en moet de regering ingrijpen. Het sluitstuk van elk migratiebeleid is vervolgens een goed en humaan terugkeerbeleid, streng, maar rechtvaardig. “Niet aangenaam, maar noodzakelijk” zo omschreef Patrick Dewael het in de Kamer. De gewezen minister merkte overigens op dat de harde houding van de N-VA in schril contrast staat met de situatie op het terrein: er waren nooit zoveel humanitaire repatriëringen en het aantal erkenningen was nooit zo hoog. “Er is meer dan continuïteit met het verleden. Meer nog, op dat vlak doet de staatssecretaris het in de ogen van links beter dan centrumlinkse regeringen in het verleden”, voegde Dewael er fijntjes aan toe. De uitleg is duidelijk: N-VA is met haar harde communicatie op zoek naar de rechtse kiezers van het Vlaams Belang. De vraag is maar hoe sterk de democratische rekke is om op de extreemrechtse lokroep in te gaan ... •

Blockchain: hype of revolutie?

Het is een beetje zoals Pokemon en Toy Story in 1995. Als ook Martine Tanghe het vermeldt in het ‘Zeven uur journaal’ dan weet je dat iets “hot” is. We leven in een wereld die meer en meer algoritmisch wordt, technologie is overal. Zal dit ons versterken of omgekeerd, meer slaafs maken? Aan buzzwoorden alvast geen gebrek; deep learning, smart contracts, initial coin offering, augmented reality, AI. Het LVV zocht het in een debat uit.

door Patrice VIAENE

Het kind dat nu de meeste aandacht krijgt in de klas is “Blockchain”. We hebben het over “minen”, “proof of work”, “smart contracts”, “ethereum”. Volgens de believers zijn de toepassingen eindeloos, werken, bankieren, handel drijven, huizen verkopen, elektronisch stemmen zonder kans op bedrog, letters of credit, diploma's certificeren, Martine Tanghe vervangen bij het journaal,... en ga zomaar verder. Straks eten we wellicht Blockchains. Kortom, Blockchain bevindt zich op de top van de hype cyclus. Iedereen is euforisch, de ‘madness of crowds’ doet zijn werk. Slimme mensen zeggen dat Blockchain de vertrouwenscrisis in onze samenleving zal oplossen. En een gebrek aan vertrouwen is er inderdaad, in 2003 was het Colin Powell met zijn doosje antrax voor de VN-Veiligheidsraad, in 2008 de banken (of was het de centrale bank?), in 2015 in de sjoemelsoftware van Volkswagen, in 2016 de nieuwe president van het machtigste land op aarde en in 2017 de vi-

deoref in de Jupiler Leage. Is Blockchain een oplossing? Mogelijks.

Spelletje?

Maar wat weten we reeds van Blockchain? Sommigen vergelijken het met het spelletje “ik ga op reis en ik neem mee”. Iedere deelnemer moet kunnen opsommen welke items de vorige in hun reiskoffer hebben gestopt zonder iets te vergeten en in de exact zelfde volgorde. Alle spelers zijn tegelijkertijd de scheidsrechter waardoor vals spelen is uitgesloten. De veiligheid wordt door anderen metaforisch uitgedrukt als inbreken in een huis. Inbreken in één huis is relatief makkelijk maar proberen in te breken in duizenden, miljoenen huizen waarbij elke minuut een nieuw huis wordt gebouwd is nagenoeg onmogelijk. Het lijkt dus te gaan over een nieuw soort van samenwerken waarbij veiligheid en vertrouwen zijn als het ware intrinsiek in het systeem ingebouwd. Twee zaken zijn dus cruciaal: 1) frauderen of foefelen wordt moeilijker en 2) de centrale toezichthouder wordt vervangen door het

toezicht van alle gebruikers. Bye bye middle men dus.

Ondanks de technologische vernieuwing doet Blockchain mij toch een beetje denken aan 20ste eeuwse Franse filosofie. Trendy met veel complexe zinsnedes maar vaak geféteerd door mensen die door het louter gebruiken van moeilijke woorden zichzelf een zweem van intellectualisme willen geven. De vraag is dus wel degelijk: “Is Blockchain een grote hype of is het echt de grootste revolutie sinds het internet?” Het antwoord ligt wellicht ergens in het midden. Zoals altijd met nieuwe technologieën wordt de impact op korte termijn overschat maar de impact op lange termijn onderschat.

Realistisch en gematigd

Gooi het kind echter niet weg met het badwater. De technologie achter de bitcoin bepaalt wellicht de volgende jaren de richting van de toekomst. Maar wees echter realistisch en gematigd in het optimisme. Blockchain is geen wondermiddel dat de maatschappij van vandaag op morgen zal veranderen. •

KINDEREN VAN DE COLLABORATIE: MEER VRAGEN DAN ANTWOORDEN

Geboren in juni 1944, elf dagen na D-day, en getogen in Brussel, ben ik opgegroeid met verhalen over bezetting, verzet en collaboratie. Ik kreeg het dagboek van Anne Frank toen ik even oud was als zij toen ze het schreef, en ik vroeg me vertwijfeld af of ik de moed zou hebben te zwijgen indien ik hardhandig zou worden ondervraagd. Mijn ouders hadden allebei gezien hoe sommige jeugdvrienden de Nieuwe Orde omarmden, en zelfs zwarte of bruine uniformen aantrokken.

Annemie Neyts-Uyttebroeck
Minister van Staat,
ere-voorzitter van de Liberale
Internationale

Mijn vader begon les te geven aan de pas opgerichte Nederlandstalige afdeling van het Athénée Royal d'Etterbeek (later bekend als K.A.E.) in 1943, en is ooit balsturige leerlingen gaan vrijpleiten in de Kommandantur, hetgeen hem is gelukt. De jongere broer van mijn moeder, geboren in 1928, had zich aangesloten bij de Witte Brigade, en werd opgepakt tijdens een nachtelijke wapendropping. Wellicht was er verklikt. Hij bleef vijf of zes weken opgesloten, werd bedreigd met executie, maar dan toch vrijgelaten. Toen hij bij de Bevrijding zag hoe sommigen gauw gauw hun zwarte plunje voor een witte overal ruilden, trok hij zijn witte plunje uit, ging naar huis, en is nooit meer teruggekeerd.

FOUTE LIEDEREN

Ik wist dat de vader van een kameraadje "fout" was geweest en enkel aan de kost kwam als schamel handelsvertegenwoordiger, terwijl zijn vrouw de echte kostwinner was. En ik wist dat een jeugdvriend van mijn moeder was gaan schuilen in Antwerpen, en veel tijd doorbracht in een café met allemaal foute liederen in de juke box.

Thuis werd niet voortdurend gepraat over oorlog en bezetting, maar evenmin werd erover gezwegen. Dankzij die verhalen begreep ik dat oorlog het beste en het slechtste in mensen naar boven brengt. Mijn ouders dachten, noch spraken in zwart/wit, maar dat de Nieuwe Orde fout was, en dus ook al wie haar steunde, was overduidelijk. Van de IJzer-

bedevaart gruwden we, omdat die ons te zeer deed denken aan de de Nazi-bijeenkomsten van Neurenberg en de Berlijnse Olympiaden. Ik kende die beelden vanuit Paris Match.

Ik verkeerde tot voor zeer kort echter wel in de mening dat de meeste Oostfronters romantische jongelui waren wie de kop zot was gemaakt door pastoors en almoezeniers, en ik verkeerde ook in de mening dat de naoorlogse justitie strenger was geweest voor de Vlaamse, dan voor Waalse collaborateurs.

WALEN STRENGER GESTRAFT

Inmiddels onthoud ik uit de slotdocumentaire van de Canvasreeks 'Kinderen van de Collaboratie' dat mijn laatste overtuiging pertinent onjuist is. Walen en Francofonen werden even streng, zoniet strenger gestraft, en leerde ik uit de scriptie van Kristof Carrein (*) dat mijn eerste mening even onjuist is. Onder de Vlamingen die zich tussen november 1941 en augustus 1944 aanmeldden voor het Oostfront, behoorde een ruime meerderheid tot de arbeidende klasse, terwijl studenten een heel kleine minderheid vormden. Hun gemiddelde leeftijd, voor de ganse periode, bedroeg 22,7 jaar. Dat waren dus jong volwassenen, geen onvolgroeide adolescenten. De grootste aantallen ten slotte, meldden zich in Antwerpen, Gent en Brussel, minder in de centrumsteden, en nog veel minder op het platteland.

Die gegevens die ik nergens betwist zag, geven een heel ander beeld van de Oostfronters dan wat Canvas ons te zien gaf. De overigens zeer boeiende reeks, -ik heb ze nu al twee keer bekeken op mijn tablet-, stoelt op de getuigenissen van veertien "kinderen" van collaborateurs die tussen de 44 en de 91 jaar oud zijn. Bijna allemaal wijten zij de collaboratie van hun

Het generiekbeeld van de Canvas-reeks
"Kinderen van de Collaboratie". (beeld VRT)

vader (en soms van hun moeder) aan Vlaams idealisme of plichtsbef (een veldwachter of een oorlogsburgemeester). Niet steeds komen we te weten wat die vader uitgevoerd heeft. Uit de aflevering getiteld 'De Repressie' waarmee dus bedoeld wordt de Belgische naoorlogse repressie van de collaboratie, valt op te maken dat een aantal van die vaders geen gebruik heeft gemaakt van de zogeheten Wet-Vermeylen (30 juni 1961) om in hun rechten hersteld te worden, en zodoende hun wrok konden blijven koesteren. Opgemerkt zij dat dit niet wordt verduidelijkt in de reeks zelf.

WEINIG INFORMATIE

Anders dan in de VRT-reeks "De Nieuwe Orde" van Maurice De Wilde, krijgen we geen dialogen te zien. We zien en horen monologen, terwijl er ongetwijfeld vragen zijn gesteld, en formats afgesproken. We vernemen, zoals gezegd, niet steeds hoe de vaders (en desgevallend moeders) hebben gecollaboreerd; we vernemen ook niet steeds waar de kinderjaren van de getuigen zich hebben afgespeeld, noch hoe hun leven verder is verlopen. Helemaal aan het eind wordt een heel klein beetje informatie verschaft, maar frusterend weinig.

We krijgen dus flarden monoloog, van getuigen in steeds hetzelfde décor, wat me doet

Een mythe sneuvelde: de aanpak van collaborateurs was in Wallonië harder dan in Vlaanderen. (foto Cegosoma)

vermoeden dat alles in één of alleszins een beperkt aantal keren is opgenomen (de getuige draagt steeds dezelfde kleren), en vervolgens is "gedécoupeerd" in vijf afleveringen.

In elk van de vijf afleveringen worden stukken getuigenis afgewisseld met actualiteitsbeelden die tot doel hebben de bredere context te schetsen of in herinnering te brengen. Die worden voorzien van een bondige commentaar in een neutraal klinkende vrouwelijke 'voice over'.

Elke getuigenis was uniek, en dus waardevol, maar eigenlijk representatief van niets dan zichzelf.

Nochtans wordt de indruk gewekt dat we een representatieve staalkaart te zien hebben gekregen van de collaboratie en haar gevolgen voor de kinderen van de collaborateurs. Het meest aangrijpend vond ik de getuigenis van een vrouw van wie de vader werd geëxecuteerd begin 1945. Ik ben steeds hartstochtelijk gekant geweest tegen de doodstraf, en deze getuigenis heeft me daarin enkel maar gesterkt.

We hebben dus veertien getuigenissen te zien gekregen van kinderen van collaborateurs, terwijl er alleen al bij de Waffen-SS tienduizend (ja, 10.000!!) Vlamingen hebben gevochten, en de meesten daarvan niet beantwoordden aan het profiel van de veertien vaders die hier werden herdacht. Het weglaten van het lidwoord "kinderen" en niet "DE kinderen" kan de discrepantie niet teniet doen.

KAPING VAN DE GESCHIEDENIS

Gelukkig was er dus de slotdocumentaire, waarin prominente historici aan het woord werden gelaten, en er overigens evenmin vragen werden gesteld. Ook daar weer dat irritante format van flarden monoloog, afgewisseld met actualiteitsbeelden (meestal dezelfde als in de vijf afleveringen). Wat ik bijzonder interessant vond was de analyse van de kaping van de geschiedenis door de Vlaamsnationalisten die erin geslaagd zijn zichzelf als de slachtoffers van het Belgicisme te portretteren (ik schetste hoger hoe ikzelf in minstens twee cruciale van hun mythes had geloofd). Even

interessant was de evocatie van de verschuivingen in de perceptie van het Nazisme, de oorlog en dus de collaboratie.

Naar mijn mening werd terecht gesteld dat dit veel, zoniet alles te maken heeft gehad met het steeds centraler worden van de Jodenvervolging in de perceptie van het Nazisme. Dat schreef bij uitzondering Sebastian Haffner al veertig jaar geleden (**). Steeds weer is echter gebleken dat het niet de kinderen, maar de kleinkinderen zijn die de daders en medeplichtigen ter verantwoording roepen. Ik herinner me een reeks reportages over Duitse Nazi-kopstukken en hun nazaten waaruit dat bleek, maar dat lees je ook in Mein Jahrhundert van Günther Grass, zijn boek met één verhaal voor elk jaar van 1900 tot 1999.

Of lees de Mémoires van Simone Veil (Une Vie) waarin ze verhaalt hoe niemand aanvankelijk echt geïnteresseerd was in haar kampbelevissen. Jorge Semprun, die geen Jood was, maar werd gedeporteerd voor verzetsdaden, maakte iets gelijkaardigs mee, en eveneens Primo Levi, om sommigen van de meest bekende overlevers te citeren.

Het hoeft dus niet echt te verbazen dat er vooral veel stilte heerste in de gezinnen van Vlaamse collaborateurs.

GAPENDE GATEN

Dit zijn kanttekeningen die ik kan maken bij deze Canvasreeks, omdat ik zelf al vele decennia heb geleefd, en daarenboven een scherp geheugen heb voor beelden en teksten. Ik kan dus vele van de grote, gapende gaten in deze reeks opvullen. Maar ik vraag me ietwat bezorgd af wat veel jongere kijkers hiervan kunnen opsteken, wat er bij hen blijft hangen, of zij zich iets kunnen voorstellen bij collaboratie. Ik zie de parallellen en de verschillen met Jihadi's, en besef meer dan ooit dat er niet zo iets is als makkelijke en eenvoudige deradicalisering. Misschien draaien jongere kijkers de vergelijking om, en denken zij dat de Waffen-SS iets was als Jihadi's nu, maar dan onder Vlamingen. •

(*) Kristof Carrein, *De Vlaamse Oostfronters. Sociaal profiel en wervingsverloop november 1941-augustus 1944 in, BEG-CHP nr. 6, 1999.*

(**) Sebastian Haffner, *Kanttekeningen bij Hitler, 1978 en Het verhaal van een Duitser, 1914-1933. Metse&Schilt.*

LANAKEN BERGT COLLABORATEUR CYRIEL VERSCHAEVE OP

“Met Anne Frank kiezen we voor hoopvol en verbindend verhaal”

Vandaag is het ondenkbaar dat een ter dood veroordeelde oorlogsmisdadiger recht heeft op een straatnaam. Toch was dit het geval met Cyriel Verschaeve (*) in enkele Vlaamse gemeenten. Als gemeentebestuur van Lanaken hebben we de beslissing genomen om deze historische dwaling recht te zetten en aan de inwoners van de straat de keuze gegeven uit drie nieuwe straatnamen. Finaal viel de beslissing op de Anne Frankstraat.

In de tweede helft van de jaren zestig koos het toenmalige gemeentebestuur voor bekende schrijvers voor de invulling van straatnamen voor een nieuwe wijk. Zo viel de keuze op Alfons Jeurissen, Stijn Streuvels, Guido Gezelle, Ernest Claes, Hendrik Conscience, maar ook op Cyriel Verschaeve. Een straatnaam is een ultieme bekroning en dient om mensen te eren die een voorbeeld voor de samenleving zijn. Bij Cyriel Verschaeve is dit gezien zijn keuzes tijdens de tweede wereldoorlog absoluut niet het geval. Daarnaast is het frappant dat het plein waar de straat op uitkomt genoemd is naar Hubert Vrancken, een in 1944 gefusilleerde weerstander.

Een straatnaam hoort toe aan de hele gemeenschap en geeft de gemeente een bepaald aanzien. Daarom hebben we als gemeentebestuur besloten om de straatnaam te wijzigen. We konden eerst een referendum uitschrijven en de mening van de inwoners van de bewuste straat vragen, maar dan stond de uitkomst reeds vast. Mensen kiezen immers voor het status-quo, zeker wanneer het hun eigen omgeving betreft. Vaak vanuit een vorm van gemakzucht: “De straat heeft al meer dan 50 jaar deze naam, waarom nu nog wijzigen?”

Politiek gaat ook over ethiek

Politiek is echter meer dan enkel de praktische zaken van het leven aanpakken en beslissingen nemen rond huidige of toekomstige problemen. Politiek staat ook voor ethiek. Als gemeentebestuur hebben we voluit voor deze weg gekozen en daarom besloten om een ter dood veroordeelde oorlogsmisdadiger zijn straatnaam te ontnemen en toe te kennen aan iemand anders. Daarvoor is er een enquête bij de 74 inwoners van de straat boven

Marino Keulen, burgemeester van Lanaken en Vlaams volksvertegenwoordiger (Open Vld)

16 jaar geweest en kon men kiezen uit drie figuren: Hadewych (een 13de eeuwse dichteres en mystica), Alice Nahon (een 20ste eeuwse dichteres) en Anne Frank (een Joods meisje dat met haar dagboek symbool staat voor het lot van de Joden in de tweede wereldoorlog). 54 inwoners leverden een stemformulier in en 38 ervan kozen voor de Anne Frankstraat. Ondanks alle kritiek van de inwoners van de straat en derden via de sociale media, ben ik de mening toegedaan dat politici daarboven moeten durven uitstijgen en soms de weg wijzen op ethisch vlak en niet toegeven aan de

facebookdemocratie die steeds hard roept bij elke beslissing.

Bovendien zorgen we er als gemeentebestuur voor dat het leed voor de inwoners van de straat relatief beperkt is. Er is een financiële tussenkomst van 170 euro per adres en zelfstandigen krijgen een vergoeding voor gemaakte kosten.

Met de keuze van de inwoners voor Anne Frank krijgt de schrijverswijk er een herkenbare toevoeging bij. Vele scholieren hebben haar dagboek ‘Het Achterhuis’ gelezen en kennen de geschiedenis van het Joods meisje dat uit haar schuilplaats gedeporteerd werd en op 15-jarige leeftijd overleed in Bergen-Belsen aan ontbering en ziekte. Ondanks haar lijden, wist ze in haar dagboek steeds positief te blijven en schreef ze haar belevenissen als puber neer. Op een ontwapende manier tegen de achtergrond van een verschrikkelijke oorlog.

Duidelijke keuze

De andere gemeenten met een Cyriel Verschaevestraat moeten uiteraard voor zichzelf bepalen of men deze wenst te behouden of niet, in Lanaken hebben we een duidelijke keuze gemaakt en onze verantwoordelijkheid genomen. Van zodra het relatieve leed van de inwoners van de straat geleden is en elke instantie op de hoogte gebracht is van de naamsverandering, kan de straat weer positief vooruit kijken en de heisa achter zich laten. •

“Je moet een maatregel altijd in zijn context bekijken, en dat geldt ook voor eventueel bijverdienen in het jeugdwerk”, schrijft voormalig Chiroleider Kenny Van Minsel (Jong VLD).

Onbelast bijverdienen in jeugdwerk in juiste context zien

Kenny Van Minsel, voormalig groepsleider Chiro Werchter en voorzitter van Jong VLD Rotselaar

“Als Open Vld haar zin krijgt verdienen jeugdleiders tot 6.000 euro per jaar voor hun engagement. Dat gaat in tegen de ziel van het jeugdwerk en de initiatiefnemers begrijpen helemaal niets van jeugdbewegingen”, zo luidt de kritiek op de Open Vld-voorstellen om onbelast 500 euro per maand bij te verdienen, een maatregel uit het Zomerakkoord van de federale regering (*). (De Franse Gemeenschapscommissie (COCOF) riep intussen een belangenconflict in tegen de maatregel.)

Ik was groepsleider in de Chiro, en heb een groot enthousiasme voor het jeugdwerk. Het kamp, de fuif om de kas te spijzen de verplichte opruimdag, ... een jeugdbeweging moet immers draaien om vriendschap, plezier en samen dingen organiseren en beleven. Het jeugdwerk om het jeugdwerk. Toch schrok ik van de kritiek. Niet omdat jeugdleiders zogenaamd 6.000 euro zouden gaan bijverdienen, wel omdat het voorstel totaal uit de context werd getrokken. Open Vld wil dat bijverdiensten tot 500 euro per maand belastingvrij zijn. Dat klopt. Na twaalf maanden kom je op uiterlijk 6.000 euro. Dat klopt eveneens.

Jeugdwerk is een passie

Wat wel vergeten wordt, is dat die vergoeding tweerichtingsverkeer is. Het is niet zo dat jeugdleiders plots massaal 500 euro per maand gaan opeisen bij de lokale Chiro of Scouts. Deze laatsten gaan dit evenmin aanbieden. Men lijkt ervanuit te gaan dat elke leider zijn jeugdbeweging onmiddellijk overboord gooit omdat de bijverdienste er niet is. Hebzucht dus. Ik heb een ander wereldbeeld. Jeugdwerk is immers een passie. En net daar onderschat men volgens mij het engagement van jongeren enorm. Want zou geld de enige drijfveer zijn, dan hadden ook wij een studentenjob erbij genomen in plaats van al die uren bij de Chiro te spenderen.

Wel wordt er nu een kader gegeven indien jongeren al kleine bijverdiensten hebben. Ik denk maar aan jeugdtraining, speelplein, babysitwerk, ... kleine klusjes of engagement creëren interactie en versterken zo het sociaal weefsel. Vaak doen mensen dat gratis, maar als ze er iets voor krijgen, worden die inkomsten vandaag zwaar belast en komt er een heleboel administratie bij kijken. De voorgestelde maatregel gaat hier tegenin, dat kan ik als liberaal enkel toejuichen. Daarnaast is de nieuwe regeling enkel toegestaan voor werknemers die minimum 4/5de werken, zelfstandigen in hoofdberoep en gepensioneerden. Nu weet ik niet hoe het er in

de Chiro van de criticasters aan toe gaat, maar mijn 79-jarige grootvader is alvast geen leider van een Chirogroep. En de leiders die al 4/5de werken, niet in een studentenjob daarenboven maar in een reguliere job, vormen volgens mij een zeer kleine minderheid. Je moet een maatregel altijd in zijn context bekijken, en dat geldt ook voor eventueel bijverdienen in het jeugdwerk.

Geen doembeld

En nu daar vind ik net dat het schoentje knelt. Ik vind dat men ervoor koos om selectief verontwaardigd te zijn, en een paar zaken door elkaar gooit. Het voorstel holt volgens mij niets uit en dwingt jeugdbewegingen evenmin om opeens 6.000 euro op tafel te gaan leggen. Het doembeld dat geschetst wordt, is niet aan de orde. Of het jeugdwerk al dan niet onder de regeling zal vallen, wordt trouwens nog druk besproken. Aan overhaaste conclusies hebben we volgens mij evenmin iets. Een voorstel kan nog alle kanten uit.

Ik bewonder ieder engagement als voormalig jeugdleider, en als jong politicus. Van mening verschillen, kan aanleiding geven tot een fijne discussie. Maar laten we de discussie over onbelast bijverdienen ook eerlijk voeren. Niet voor mij, wel omdat ik vind dat zo'n belangrijk debat voldoende nuance en objectiviteit verdient. •

(*) Cyriel Charles Marie Joseph Verschaeve (Ardoie 30 april 1874-Solbad Hall 8 november 1949) was een Vlaams-nationalistisch priester en letterkundige. Wegens zijn collaboratie tijdens de Duitse bezetting werd hij in 1946 bij verstek ter dood veroordeeld. Hij verbleef aan het einde van de oorlog in Duitsland en komt uiteindelijk in het Oostenrijkse Tirol terecht. Tijdens Operatie Brevier in 1973 groef een vmo-commando onder leiding van Bert Eriksson zijn stoffelijk overschot in Oostenrijk op, om het daarna onder een plaat gewapend beton opnieuw te begraven op het parochiekerkhof van Alveringem.

(* onder meer in de opinie: <http://www.knack.be/nieuws/belgie/wie-leiders-en-leidsters-wil-betalen-begrijpt-niets-van-de-jeugdbeweging/article-opinion-952821.html>)

ARME TURKEN

Het is van de hond. Ik bedoel: het cynisme grenst aan genialiteit. En het genie van de Kaukasus, Tayyip Erdogan, is er de vleesgeworden verpersoonlijking van. Het ultieme wapen van de cynicus (kunus is oud-Grieks voor hond) is immers het gebruik van "verlicht verkeerd bewustzijn" (Peter Sloterdijk). Concreet: je weet dat je fout bezig bent, en je volhardt. Tegen beter weten in.

door Lukas De Vos

Het is toch van de pot gerukt dat vanaf dinsdag 9 januari een parlementaire commissie in Turkije van start gaat om de 'islamofobie' in West-Europa tegen het licht te houden. Een land dat, godbetert, zelf ruim 3.000 veroordelingen heeft opgelopen bij de Raad van Europa voor schendingen van de mensenrechten en ondermijning van de rechtsstaat. Maar zoals bij Diogenes van Sinope, de tonbewoner, is het hoofdkenmerk van de cynicus schaamteloosheid. Erdogan levert daar het beste staal van.

Frankrijk

Terwijl hij op bezoek is bij de Franse president Macron, die openlijk zegt dat door een grondig verschil in duiding van de mensenrechten een toetreding van Turkije tot de EU ten enen male uit den boze is, toert de Daily Sabah (spreekbuis van Erdogans AKP-partij) dat "de strategische partner niet langer de Verenigde Staten is in het Midden-Oosten, maar Frankrijk". Om dat te betonneren kiest Ankara voor vliegtuigen van Airbus in plaats van Boeing, en wordt een contract gesloten met het Frans-Italiaanse consortium Eurosam om grondluchttoelafingen aan te kopen. Geld om een goed geweten af te kopen. Vreemd.

De hele bocht van 180 graden die Turkije gemaakt heeft kort voor de kerstdagen om te ijveren voor vriendschappelijke samenwerking met de EU heeft niets vandoen met de Amerikaanse barsheid (hoewel ook die van verregaande onwetendheid getuigt). Wel met de verdere instorting van de Turkse munt, de lira, met de nakende herverdeling van de invloedssferen in Voor-Azië na de militaire

Het cynisme grenst aan genialiteit. En het genie van de Kaukasus, Tayyip Erdogan, is er de vleesgeworden verpersoonlijking van.

nederlaag van IS, en met de braindrain veroorzaakt door de heksenjacht die onverminderd doorgaat sinds de zogenaamde mislukte putsch van 15 juli 2016.

Uitgerekend een dag voor de opstart van de doorlichting der Westerse landen op islamaversie draagt Erdogan het parlement op vanaf 19 januari de noodtoestand opnieuw met drie maanden te verlengen. Geen toeval? Dat gebeurt ook al sinds de vermeende mislukte staatsgreep. En gaat maar door, de voorbije week alweer 31 journalisten opgepakt, ruim 2.000 ambtenaren ontslagen, dozijnen gülenisten ontmaskerd, verdere wurging van ngo's en media ingezet. Maar "het gerecht is onafhankelijk", beweert de Turkse regering. Waarom dan een paar duizend rechters uit hun ambt ontzetten, waren die dan niet onafhankelijk? En de zelf benoemde wel?

Maar misschien heeft Erdogan geen ongelijk als hij, in ruimer perspectief, uiterst rechts de mantel wil uitvegen. Aanleiding waren immers de schandelijk racistische commentaren

die volgden op de eerstgeborene in de Oostenrijkse hoofdstad Wenen, een moslimjongetje van Turkse afkomst en een moeder mét kapje in het kraambed. Nu kun je Europa veel verwijten, maar niet dat het geen zelfkritiek heeft. Nu kun je Turkije misschien weinig verwijten, maar wel dat het géén zelfkritiek heeft.

Terwijl jezidi, Armeense en Chaldeeuwse christenen, soefi's en vooral atheïsten het nog altijd moeten ontgelden, pakt de Turkse AKP-regering triomfantelijk uit met de bescherming en restauratie van heiligdommen. Nee, religie is een sluier voor politiek conservatisme, politiek een dekmantel voor samenwerking met uiterst rechts. Want lees ik niet in diezelfde Daily Sabah dat het Directoraat voor Religieuze Zaken, de Sözcü, bevestigt dat meisjes kunnen trouwen vanaf 9 jaar (zoals de profeet Mohammed deed), en jongens vanaf 12? Twee getuigen volstaan. Lees ik ook niet dat de ultrarechtse nationalist van de MHP afzien van een eigen kandidaat voor de presidentsverkiezingen in 2019? De voedsterpartij van de Grijsse Wolven gaat Erdogan steunen.

Kiesdrempel verlagen

In ruil misschien toch even de kiesdrempel van 10% verlagen, anders raken ze volgens peilingen niet meer in het parlement. Nog opvallend: de hetze tegen oudpresident en compagnon de route Abdoellah Gül. Ze zijn in onmin geraakt, Gül en Erdogan (zoals eerder ook Gülen en Erdogan), het zou toch niet netjes zijn als Gül zich nu zou opstellen als tegenkandidaat voor Erdogan? En nog opvallend: De regering maakt werk van Bekçi, gewapende buurtwachters. In Istanboel zijn er al 386 aan de slag, 314 zijn in opleiding. Een paramilitie die door de politiechef aangeraden wordt het wapen te gebruiken (een AK-47 of een pistool) als ze dat nuttig vindt.

Maar de antidemocraten zitten in het Westen. De "bilaterale akkoorden met de VS verliezen hun geldigheid" (Erdogan, 5 januari). De reden is niet ver te zoeken. De cynicus verdraagt geen kritiek, en laat nou net de Turks-Iraanse goudhandelaar en bankier Reza Zarrab veroordeeld zijn, die openlijk toefag voor de rechter dat de hele politieke en economische top van Turkije, inclusief Erdogan toen hij eerste minister was, een vrijgeleide gaf om de Amerikaanse boycot tegen Iran te omzeilen. En Washington stuurt veiligheidsadviseur Michael Flynn de laan uit. Die was nochtans net bezig de uitlevering van Gülen aan Turkije klaar te stomen. Europa en Amerika, één pot nat, ze nemen terroristen in bescherming (FETÖ en PKK, want de Koerden hadden het toch op een akkoordje gegooit met Jeruzalem, pardon Tel Aviv, om 200.000 joden op te vangen in

ruil voor erkenning van – Iraaks – Koerdistan?)

Nu ja, Europa komt tot inzicht. Eerst luidde het nog dat "in Duitsland en de VS mensenrechten van geen tel zijn" (Erdogan, 20 september 2017), "Nederland fascistisch is" (toen enkele AKP-ministers geen toestemming kregen om verkiezingspropaganda te maken, onder meer in Rotterdam), en nu weer Oostenrijk dat Turkije voorgoed uit de EU wil houden. Dat spoort niet met de ambities: zo snel mogelijk visa om vrij rond te reizen in Europa, zo snel mogelijk de douane-unie updaten, zo snel mogelijk de beloofde twee hoofdstukken voor toetreding openen. Duitsland is meteen weer een favoriete partner, buitenlandminister Çavuşoğlu ging al praten met zijn ambtgenoot Gabriel. De Duits-Turkse economische commissie kan opnieuw bijeenkomen, Berlijn verstrakt zijn houding tegenover het terrorisme.

Muslimbashing

Natuurlijk houdt de cynicus Erdogan nog een slag om de arm: onderzoek naar de vernedering van de moslims in, vooral, vier Europese landen: Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk – en België. Nederland is al weggefallen, de fascisten hebben zich bekeerd, naar het schijnt. Er moet Turks onderzoek ter plaatse komen, want in 2016 zijn ruim 2.800 gevallen van islamverneukerij opgetekend, in 2017 zelfs meer dan 3.000. De cijfers komen van een Turks onderzoekscentrum, SETA. In Duits-

land groeide het geweld tegen moslims met 500% op twee jaar, zegt "deskundig politiek sociologe" Alexandra Lewicki. Er waren 260 gevallen, 664 asielzoekers zijn gemolesteerd, 60 moskeeën aangevallen. Muslimbashing doet zich voor in het onderwijs, de media, de rechtspraak en op het internet, aldus SETA. Moskeeën zijn het doelwit in Nederland, vrouwen in het VK. En wat heeft dat arme België misdaan? 60% van de Belgen ziet in de islam een bedreiging – met Maalbeek, Zaventem, aanslagen op joden, Molenbeek en voetbalhooligans is dat zeer verwonderlijk. En 70% van de moslims die er wonen denken dat ze als "terroristen" worden aangezien. Natuurlijk, Vlaams minister Homans heeft inderdaad sinds april vorig jaar een stop gezet op nog meer Turkse moskeeën nadat gebleken was hoe het Diyanet-netwerk de tempels, en met name de Fatih Camii moskee in Berlingen, misbruikte voor spionage van en controle op de Turkse inwijkelingen.

De cynicus beoefent de deugd, wars van alle macht en maatschappelijke conventies. Erdogan heeft alleen "macht" begrepen, onder een deklaag van deugd en volk. De nieuwe kalief, de hoeder van alle gelovigen, dient zich aan. Het is alleen nog wachten op 2019. Dan is de regering afgeschaft, alleen een verlengstuk van de presidentiële dictaten geworden. Cynisme is een mooie sport. Maar je moet er wel koudbloedig voor zijn. En geen fobie koesteren. •

CATECHISMUS VAN DE UNIVERSELE MORAAAL

door Aviva Dierckx

Bij de *Catechismus van de Universele Moraal* blijkt al snel dat de inhoud helemaal niet vergeten is – het klinkt allemaal fris en bekend in de oren, bladzijde na bladzijde denk je ‘jà, deze formulering kén ik’. Hoogstens zijn we vergeten wie dit ooit voor ruim gebruik op schrift heeft gesteld...

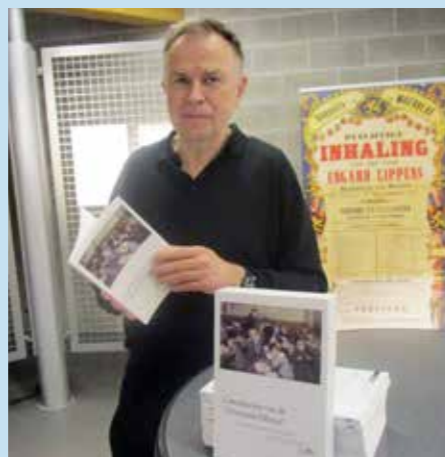
Ukkelse liberaal

Charles le Hardy de Beaulieu was een telg uit een aristocratische vrijdenkersfamilie. Hij werd geboren in Ukkel en eindigde in Morlanwelz. Hij was een veelschrijver, vooral binnen zijn vakgebied, en is in 1855 ook oprichter van de eerste Belgische wetenschappelijke vereniging van economen, die de vrijmaking van de markten verdedigt. Stouthuysen situeert hem in zijn inleiding op de liberale gradenboog: “Hoewel hij voorstander is van een zo groot mogelijke marktvrijheid, verdedigt hij de schoolplicht en het verbod op kinderarbeid. Maar hoewel hij de vrijheid van onderwijs bepleit, vindt hij niet dat onderwijs een zaak is van de overheid of dat publiek onderwijs gratis moet zijn”. Waarom hebben we van deze man nooit gehoord en van vrienden en tijdgenoten wel (de Brouckère, de Molinari, enz.)? Hij nam nooit politieke mandaten op. Hij werd op 44-jarige leeftijd blind. Hij was vroeg weduwnaar en zorgde zelf voor de opvoeding van zeven kinderen. Hij engageerde zich trouwens ook voor de ‘Ligue de l’Enseignement’. Zo mag de interesse voor moraal en opvoeding duidelijk zijn.

Strijd tegen de kerk

De persoonlijke situatie van le Hardy de

In 1868 schreef de in Ukkel geboren liberaal Charles le Hardy de Beaulieu een *Catechismus van de Universele Moraal*. Het Liberaal Archief stoft deze publicatie af en brengt haar opnieuw uit in haar *Blauwe Maandag*-reeks waar ‘vergeten’ liberaal erfgoed onder de aandacht gebracht wordt. Politicoloog Patrick Stouthuysen tekent voor vertaling én inleiding.

Charles le Hardy de Beaulieu, *Catechismus van de Universele Moraal*, ingeleid en vertaald door Patrick Stouthuysen. Uitg. ASP en het Liberaal Archief. Brussel, 2018; 94 blz.; 21,95 euro.

Beaulieu mag véél verklaren, maar niet alles. Stouthuysen geeft een schitterende schets van de tijdsgeest die geleid heeft tot de pennenvrucht die als titel “Catechismus van de Universele Moraal” meekreeg. Na de Franse Revolutie probeerde de kerk op alle manieren opnieuw terrein te winnen, en zoals we weten werden die ‘veldslagen’ vooral uitgevochten over het onderwijs. Reden waarom bij velen het idee ontstond om de kerk op het eigen terrein te bestrijden, onder meer door in het onderwijs een van religie onafhankelijke moraal aan te bieden.

De pennenvrucht van le Hardy ontstond in feite op vraag van Vuylsteke van het Willemsfonds. Echter ontstond er binnen het bestuur koudwatervrees omdat de Catechismus voor

sommigen toch té uitgesproken en radicaal was. Ze overtuigden le Hardy om de Frans-talige versie in eigen beheer uit te geven, en de Nederlandstalige ... is er nooit gekomen.

De moraal

In zijn eigen inleiding is le Hardy bereid mild te zijn voor de kerkelijke moraal zolang die zich beperkt tot het geloof zelf, maar daarbuiten moet die moraal in vraag gesteld worden, zelfs vervangen worden door een meer verbindende ethiek waar eenieder zich in kan vinden. En die universeel is, en gestoeld op wetenschap en rede. Hij behandelt de inmiddels klassieke triade van plichten tegenover onszelf, tegenover familie en tegenover de samenleving: “Onze plichten tegenover medemensen vloeien voort uit onze essentiële plicht ons te vervolmaken en, naar onze mogelijkheden, bij te dragen aan de vervolmaking van alles wat ons omringt”. Hij is zoals ieder liberaal ook lichtjes anarchist wanneer hij stelt dat we onrechtvaardige wetten wél (tijdelijk) moeten respecteren, maar dat het ook onze verdomde plicht is er intussen voor te zorgen dat ze worden aangepast. Stouthuysen besluit dat deze vrijdenkerscatechismus verrassend goed aansluit bij onze tijdsgeest, terwijl hij vorige eeuw eerder ondergesneeuwd raakte in de zowel door liberalen als vrijzinnigen vooropgestelde strijd voor ontvoogding, rechten en vrijheden, “waarbij de andere zijde van het verhaal, het ontwikkelen van een eigen moraal, vaak minder aandacht kreeg”. Hij verwijst naar Paul Cliteur en Dirk Verhofstadt, die vandaag ook de piste van le Hardy bepleiten: een ethiek gebaseerd op seculier humanisme. •

Snelrecht moet weer “snel” worden

Het systeem van snelrecht moet worden hersteld, zoals het bestond ten tijde van het EK 2000. Dat is de bedoeling van een wetsvoorstel van Kamerlid Sabien Lahaye-Battheu (Open Vld), die recentelijk ook pleitte voor een ruimere en meer uniforme toepassing.

gesteld. Dat wil zeggen dat de rechtbank deze zaak uiterlijk 15 dagen na de inleidingszitting in beraad neemt.”

Daling

Uit cijfers, die Lahaye-Battheu opvroeg bij minister Geens, blijkt niet alleen dat de toepassing van het snelrecht daalt. Er is ook een zeer verschillende toepassing. De dagvaardingen werden in de referentieperiode (2011-2016) vooral toegepast in de parketten Luik (3.156 verdachten), Oost-Vlaanderen (1.936 verdachten) en Antwerpen (1.576 verdachten). Die drie parketten nemen bijna de helft van alle zaken voor hun rekening.

Minister Geens stelde in zijn antwoord “dat naar aanleiding van in het verleden opgemaakte statistieken met betrekking tot snelrecht- verschillende parketten maatregelen troffen om de dagvaarding via snelrecht vaker

Sabine Lahaye-Battheu: “Snelrecht biedt een oplossing voor de berechting van jongeren die rellen veroorzaken”.

toe te passen (o.a. sensibilisering van politie en magistraten), maar dat deze ook afhankelijk zijn van de mogelijkheden van de voorzitter van de rechtbank om snelrechtzittingen te organiseren. Snelrecht is niet altijd de meest aangewezen afhandelingswijze”.

Sabine Lahaye-Battheu vindt dat het regeerakkoord op dat vlak nochtans ambitieus is: “De inspanningen om in elk arrondissement specifieke kamers in te richten om een snelrechtprocedure voor eenvoudige misdrijven mogelijk te maken zullen worden verder gezet, luidt het. Zeker in sommige arrondissementen moet er een tandje worden bijgestoken.”

Lik-op-stuk

Het liberale Kamerlid geeft tot slot enkele voorbeelden. “Na de rellen in Brussel eind vorig jaar kan snelrecht zorgen voor een ‘lik-op-stuk-beleid’. De Brusselse procureur Jean-Marc Meilleur zei onlangs ‘grote fan’ te zijn van snelrecht. Hij wil zelfs een ‘gewone correctionele kamer’ opofferen voor een ‘extra kamer snelrecht’. Zulke jongeren moet je inderdaad niet na twee jaar berechten, dat is nutteloos. Maar ook bij de afhandeling van ‘kleine winkelcriminaliteit’ kan snelrecht efficiënt zijn. Onder andere Comeos, de Belgische federatie van handel en diensten, klaagde al meermaals terecht aan dat snelrecht te weinig wordt toegepast.” •

Meer info:

<http://www.sabien-lahaye-battheu.be>

STILSTAAN BIJ HET VLUCHTELINGENPROBLEEM

GRENZEN OF HEKKEN?

Mark Bienstman
mbienstman@hotmail.com

ANGST

Gewoon omdat we bang zijn. Bang te verliezen wat we hebben. En daar ligt in feite de bron van het probleem, ook het huidige vluchtelingenprobleem. Zodra er een te grote kloof ontstaat tussen zij die hebben, en dat trachten te beschermen door het plaatsen van een “hekkens”, en zij die (bijna) niets hebben, ontstaat er een veiligheidsprobleem. Als die kloof te groot wordt, en ook te lang blijft bestaan, gaan zij die niets hebben zich (terecht?) afvragen: hoe kan dat nu? Ik werk ook. Ik probeer binnen mijn mogelijkheden ook te doen wat er moet gedaan worden. Maar blijkbaar gaat iemand anders met de (mooiste) vruchten van mijn arbeid lopen. Vooral via godsdiensten en geloof heeft men lang geprobeerd deze gevoelens van frustratie te kanaliseren: “later zul je wel in de hemel komen”..., maar deze truc lukt hoe langer hoe minder. Behalve dan bij een kleine groep van fanatieke extremisten, de zogenaamde geradicaliseerden. Met andere woorden, het veiligheidsprobleem, en daar is het actuele vluchtelingenprobleem slechts een klein onderdeel van, los je niet op door nog meer hekkens te plaatsen. Er moet naar de bron van het probleem worden gegaan.

KLOOF

Niet alleen Thomas Piketty maar ook vele economen voor en na hem, zelfs uit respectabele instellingen als de WereldBank, de verschillende humanitaire organisaties binnen de UNO, de OESO, ... tonen steeds weer aan dat de mondiale ongelijkheid in versnelde tempo verder toeneemt. Als dan blijkt uit gegevens verkregen via LuxLeaks, Panama Papers en andere fiscale onderzoeken dat zij die het al heel goed hebben ook nog eens manifest weigeren een fair deel bij te dragen in de kosten van het functioneren van een “re-

Grenzen zijn zonder meer nuttig en nodig. Maar de geschiedenis leert ons dat de vele hekkens die vroeger, gelukkig maar, overal op deze “grenzen” werden geplaatst door de jaren heen werden afgebroken. Vooreerst omdat ze niet praktisch waren, maar vooral om aan te geven dat een open samenleving veel meer kansen bood dan het angstvallig terugkruipen in het kleine, bekrompen nest. Maar waarom plaatst men nu dan opnieuw meer en meer een hekkens?

delijke” overheidshuishouding, maar wel met volle teugen willen genieten van de voordelen ervan, dan bereikt men op een bepaald moment een breekpunt. Dan komen zij die leven in landen waar de armoede 90% en meer van de bevolking treft door corrupte regimes die het land alleen maar ten behoeve van het beperkt eigenbelang leegzuigen, en zij die leven in landen waar alweer door de macht en de rijkdom, stammen of religies continu tegen elkaar vechten en hun land in een uitzichtloze burgeroorlog storten, naar hier in de hoop dat hier alles beter is. Deze massale bewegingen, gevoed door gewetenloze mensensmokkelaars, zullen niet of nooit gestopt worden door het optrekken van nog hogere hekkens. Als wij in het Westen opnieuw het veiligheidsgevoel willen herstellen, zullen we vooral in de landen van de Derde Wereld meer blijk moeten geven van oprechte en duurzame solidariteit: niet meer misdadige en of corrupte regimes ondersteunen; niet meer op een schaamteloze manier de grondstoffen wegslepen en ons afval op een wraakroepende manier dumpen; niet meer onze overschotten van gesubsidieerde landbouwproducten op

de markten van die arme landen “verkopen”, zodat hun lokale landbouweconomie er onder door gaat. Wij moeten die landen helpen een (duurzame, kleinschalige) economie uit te bouwen die kansen biedt op werk en inkomen voor de lokale bevolking. Wij moeten hen helpen hun infrastructuur uit te bouwen, zodat zelfs in afgelegen gebieden onderwijs, gezondheidszorg, ... kan verstrekt worden aan alle lagen van de bevolking.

SOLIDARITEIT

Het rijke Westen is er niet in geslaagd de Millennium-doelstellingen van de UNO te realiseren. Ons land zakt van jaar tot jaar verder weg van de vooropgezette doelstelling om 1% (ocharme 1%!!) van ons BNP te besteden aan Ontwikkelingssamenwerking. Wij bouwen liever nog een hekkens rond Fort Europa. Als wij – op een blijvende manier – hier het gevoel van onveiligheid willen wegwerken, moeten wij vooral beginnen met een ruimere, doordachte invulling te geven aan het begrip “solidariteit”, niet alleen tussen arm en rijk, maar nog meer tussen arme en rijke landen op deze mooie blauwe planeet. •